

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 listopada 1964 r.

Nr 81

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

383 — nr 353 z dnia 18 listopada 1964 r. zmieniająca uchwałę o podatku dochodowym od spółdzielczości . . . 745

ZARZĄDZENIE

384 — Ministra Komunikacji z dnia 21 listopada 1964 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku świadczenia usług przewozowych . . . 745

INSTRUKCJA

385 — Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 15 października 1964 r. w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, samodzielnich oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego, przedsiębiorstwach geologicznych, geodezyjnych i geodezyjno-kartograficznych . . . 746

383

UCHWAŁA Nr 353 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1964 r.

zmieniająca uchwałę o podatku dochodowym od spółdzielczości.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 399) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W § 7 ust. 1 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski z 1962 r. Nr 78, poz. 367 i z 1964 r. Nr 8, poz. 37) dodaje się nowy pkt 3a w brzmieniu:

„3a) dla jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Centralnym Związku Rzemieślniczych Spółdzielni Zaopatrzenia i Zbytu, z wyłączeniem tych jednostek, które prowadzą wyłącznie działalność handlową:

a) 15% zysku — dla spółdzielni nowo powstałych przez okres 3 lat, licząc od początku roku, w którym spółdzielnia powstała,

b) 25% zysku — dla spółdzielni, w których fundusze własne w obrocie według stanu na początek roku nie przekraczają 8% obrotu osiągniętego w roku poprzednim,

c) 35% zysku — dla pozostałych spółdzielni”.

§ 2. Zaleca się Centralnemu Związkowi Rzemieślniczych Spółdzielni Zaopatrzenia i Zbytu zobowiązanie spółdzielni opłacających podatek według stawki niższej niż 35% do tworzenia dodatkowo funduszu zasobowego w wysokości różnicy kwot pomiędzy podatkiem należnym a obliczonym według stawki 35%.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do zysków osiąganych od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

384

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 21 listopada 1964 r.

w sprawie wprowadzenia obowiązku świadczenia usług przewozowych.

Na podstawie art. 17 pkt 5 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz § 1 pkt 7 i § 5 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie

obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. Nr 10, poz. 65) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres od dnia 1 grudnia 1964 r. do dnia 31 marca 1965 r. na obszarze całego kraju obowiązek świadczenia usług przewozowych na cele:

- 1) usuwania (przy użyciu pługów odśnieżnych) i wywozu śniegu z dróg publicznych, ulic i placów,
- 2) dowozu materiałów do walki z gołoledzią oraz rozsypywania piasku w czasie gołoledzi,
- 3) dowozu brygad roboczych zatrudnionych przy usuwaniu śniegu i zwalczaniu gołoledzi.

§ 2. Usługi przewozowe określone w § 1 świadczy się przy użyciu samochodów ciężarowych oraz ciągników.

§ 3. Jednostkami upoważnionymi do dysponowania pojazdami samochodowymi, dostarczonymi do świadczenia usług określonych w § 1, są:

- 1) jeżeli usługi przewozowe są świadczone w stosunku do dróg podlegających nadzorowi Ministra Komunikacji:
 - a) państwowych — rejony eksploatacji dróg publicznych,
 - b) lokalnych — powiatowe zarządy dróg lokalnych, a w powiatach, w których nie utworzono powiatowych

zarządów dróg lokalnych — wydziały komunikacji prezydiów powiatowych rad narodowych,

c) zakładowych — właściwe do spraw drogowych organy prezydiów powiatowych rad narodowych;

- 2) jeżeli usługi przewozowe są świadczone w stosunku do dróg publicznych podlegających nadzorowi Ministra Gospodarki Komunalnej — właściwe do spraw gospodarki komunalnej organy prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych, a w miastach wyłączonych z województw — właściwe do spraw gospodarki komunalnej organy prezydiów rad narodowych tych miast.

§ 4. Od obowiązku świadczenia usług przewozowych (§ 1) zwolnione są jednostki wymienione w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. Nr 10, poz. 65).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1964 r.

Minister Komunikacji: P. Lewiński.

385

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 15 października 1964 r.

w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach, budowlano-montażowych, samodzielnych oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego, przedsiębiorstwach geologicznych, geodezyjnych i geodezyjno-kartograficznych.

Na podstawie § 2 uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 18, poz. 90 i Nr 42, poz. 203), w związku z § 38 ust. 2 uchwały nr 106 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołecznionych, wykonywanej przez banki (Monitor Polski Nr 29, poz. 123) oraz w związku z uchwałą nr 131 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 139) ustala się, co następuje:

Rozdział 1.

Ustalanie planów funduszu płac.

§ 1. 1. Plan funduszu płac resortu, ustalony w planach techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw budowlano-montażowych, samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (SOWI) i przedsiębiorstw geologicznych, nie może w sumie łącznej przekraczać kwoty ustalonej dla danego resortu w narodowym planie gospodarczym, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w niniejszej instrukcji. Ilekroć w przepisach następnych mowa jest o ministerstwach, należy przez to rozumieć także urzędy centralne, a w odniesieniu do przedsiębiorstw terenowych — prezydium wojewódzkich rad narodowych.

2. Ministerstwa zobowiązane są do tworzenia rezerwy w wysokości i w ramach kwot funduszu płac, ustalonych corocznie w uchwale o narodowym planie gospodarczym. Rezerwy funduszu płac tworzyć mogą także jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami (zarządy, zjednoczenia). Rezerwa ta powinna być przeznaczona na korektę nieprawidłowości podziału planowanego funduszu płac, a także na

zwiększenie planowanego funduszu płac przedsiębiorstw w razie podejmowania dodatkowych zadań lub powstania innych uzasadnionych potrzeb.

3. O wysokości utworzonej rezerwy funduszu płac ministerstwo powiadamia centralę banku finansującego działalność przedsiębiorstw bezpośrednio po opracowaniu planów techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw oraz zbiorczych zestawień jednostek nadrzędnych i ministerstw.

§ 2. 1. Plan funduszu płac przedsiębiorstwa ustala się w ramach dyrektywnego limitu funduszu płac, określonego przez jednostkę nadrzędną, wraz z podziałem na fundusz osobowy i fundusz bezosobowy.

2. W planach funduszu płac, o których mowa w ust. 1, wyodrębnia się:

A. I. w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i samodzielnych oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego, objętych przepisami uchwały nr 131 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 139):

- 1) fundusz płac osobowy z podziałem na:
 - a) fundusz płac robotników (bez premii)
 - w tym: robotników produkcji podstawowej,
 - robotników produkcji pomocniczej,
 - robotników usług produkcyjnych,
 - b) fundusz premii robotników,
 - w tym: robotników produkcji podstawowej,
 - robotników produkcji pomocniczej,
 - robotników usług produkcyjnych,
 - c) fundusz płac pracowników umysłowych (bez premii),
 - d) fundusz premii pracowników umysłowych z podziałem na fundusz A i B,
 - w tym:
 - fundusz premii A i B pracowników zaliczo-